

II.UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20.07.2012 roku K. S. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Skarbu Państwa – Zakładu Karnego nr 1 w Ł. kwoty 7.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że dochodzi tej kwoty z tytułu zadośćuczynienia za warunki w jakich musiała odbywać w pozwanej placówce karę pozbawienia wolności. Wskazała, że przebywała w pozwanym Zakładzie Karnym od dnia 21 czerwca 2012 r. Odbywanie kary miało w jej ocenie charakter tortury, podnosiła, że miała trudności w korzystaniu z telefonu, podnosiła, że zapisując się na konkretną godzinę była wypuszczana na rozmowę telefoniczną z kilkugodzinnym opóźnieniem co w znacznym stopniu utrudniało jej kontakt z rodziną. Ponadto podnosiła, że od 2006 r. nie je mięsa pod żadną postacią i w związku z tym zwracała się dwukrotnie do dyrekcji ZK o przyznanie diety jarskiej, ale jej prośby nie były rozpatrywane.

[pozew k- 2-4]

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zwolnił powódkę z kosztów sądowych w całości i ustanowił dla powódki pełnomocnika z urzędu.

[postanowienie k- 7]

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swa niewłaściwość i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi.

[postanowienie k- 21]

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 listopada 2012 r. pozwany Skarb Państwa Zakład Karny nr 1 w Ł. nie uznał powództwa wnosząc o jego oddalenie. Podnosił, że powództwo jest bezpodstawne. Wskazał, że pozwana została przetransportowana do pozwanego zakładu karnego w dniu 20 czerwca 2012 r. na polecenie Sądu Okręgowego w Łodzi w związku z uczestnictwem w czynnościach procesowych i przebywała tam do dnia 8 sierpnia 2012 r. W tym czasie była zakwaterowana w pawilonie C. W dniach do 26 lipca przebywała w celi numer 2, gdzie była skierowana z kobietami recydywistkami penitencjarnymi odbywającymi jak i powódka karę w zakładzie karnym typu zamkniętego. Od dnia 26 lipca 2012 r. przebywała w celi nr 4 na oddziale II. Pozwany podniósł, że Zakład Karny nr 1 w Ł. nie jest przeznaczony do kategorii osadzonych zakwalifikowanych do podgrupy kategorii R-1/p. Co do warunków odbywania kary w odpowiedzi na pozew wskazano, że każda cela wyposażona jest w adekwatny sprzęt kwaterunkowy, pełn. pozwanego podniósł, że funkcjonariusze nie utrudniali powódce korzystanie z telefonu a nadto że w okresie osadzenia powódka nie zgłaszała próśb o przyznanie jej jarskiego jedzenia, wskazał, że taka możliwość istniała, oraz że w tym czasie takie jedzenie otrzymywało 12 osadzonych.

[odpowiedź na pozew k. 36-40]

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny oddalił powództwo, nie obciążył powódki kosztami procesu oraz nakazał wypłacić powódce z funduszy Skarbu Państwa na rzecz pełn. z urzędu powódki kwotę 1.476 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej.

[wyrok k. 141]

Orzeczenie Sądu Rejonowego zostało oparte na następujących ustaleniach i wnioskach:

Powódka była skazana na karę pozbawienia wolności, została przetransportowana do pozwanego Zakładu Karnego nr 1 w Ł. na polecenie Sądu Okręgowego w Łodzi w związku z uczestnictwem w czynnościach procesowych i przebywała tam w okresie od 20 czerwca 2012 roku do dnia 8 sierpnia 2012 roku. W tym czasie była zakwaterowana w pawilonie C. Do dnia 26 lipca 2012 roku przebywała w celi nr 2 gdzie była osadzona z kobietami recydywistkami penitencjarnymi

odbywającymi karę w zakładzie typu zamkniętego. Od dnia 26 lipca 2012 roku przebywała w celi nr 4 na Oddziale II. Sąd ustalił, że Zakład Karny nr 1 w Ł. nie jest dostosowany do przebywania osób z grupą R-1 czyli recydywistów, którzy powinni odbywać karę na oddziałach zamkniętych. Zgodnie z porządkiem wewnętrznym osoby przebywające w celi typu zamkniętego mogą korzystać z telefonu raz dziennie przez 10 minut po wcześniejszym zgłoszeniu tego do oddziałowej. Za zgodą Dyrektora mogą skorzystać dodatkowo z telefonu. Wydawaniem posiłków zajmuje się osadzony, który ma konkretne badania lekarskie i który ma obowiązek posiadania odpowiedniego fartucha i nakrycia głowy. Osadzeni mogą składać pisemnie wnioski do wychowawcy, do Dyrektora i do kierowników działów o przyznanie diety bezmięsnej. Takie pismo jest opiniowane przez wychowawcę, przez dział kwatermistrzowski i przekazane Dyktorowi. W czasie pobytu powódki w Zakładzie Karnym nr 1 w Ł. wychowawcą na Oddziale dla kobiet był R. K. (1). Powódka nie zgłaszała mu żadnych zastrzeżeń i nie składała pisemnej prośby o zmianę sposobu wyżywienia. Gdyby złożyła taką 'pisemną prośbę nie byłoby problemu ze zmianą sposobu wyżywienia na bezmięsną. Obecnie w pozwanym zakładzie około 30 osób ma jarskie wyżywienie. Raz w tygodniu jest wizytacja oddziałów i osadzony może wpisać swoje zastrzeżenia do księgi zastrzeżeń. Jak ustalił Sąd Rejonowy powódka nie dokonała żadnego takiego wpisu.

Sąd I Instancji ustalając stan faktyczny powołał się na zeznania świadków: J. N., R. K. i R. K.. Wskazał, że zeznania te nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości. Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki, która zeznała, że wносиła o zmianę diety na bezmięsną wskazując, że brak jest konkretnego dowodu potwierdzającego, że takie pisemne wnioski lub skargi związane z nieuwzględnieniem wniosku były przez nią składane. Zdaniem Sądu brak także dowodu wskazującego, że powódka nie mogła korzystać z telefonu. Powódka zeznała, że mogła dzwonić do siostry, podnosiła jedynie, że nie mogła robić tego w ustalonych z siostrą porach. Sąd Rejonowy podniósł, że powódka była osadzona w warunkach oddziału zamkniętego i musiała dostosować się do możliwości tam panujących. Sąd Rejonowy wskazał, że oddalił wnioski o przesłuchanie szeregu wskazanych przez powódkę świadków wskazując, że stosowny wniosek został złożony po upływie wyznaczonego terminu, nadto zeznania dotyczące sposobu wykonywania przysługujących osadzonej powódce uprawnień czy wartości odżywczej posiłków nie dotyczyłyby faktów lecz sprowadzałyby się do dokonania oceny przez wnioskowanych świadków.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za nieuzasadnione.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła powódka. W apelacji powołując się na art. 367 § 1 - 2 k.p.c., art. 368 § 1 - 2 k.p.c., oraz art. 369 § 1 k.p.c., pełn. powódki zaskarżył wyrok w całości.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego i oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków strony pozwanej, a w konsekwencji dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji:
 - a. bezzasadną odmowę wiarygodności zeznań powódki w takim zakresie, w jakim wskazywała ona, że składała wielokrotnie prośby do dyrektora Zakładu Karnego w Ł. o przyznanie diety bezmięsnej;
 - b. bezzasadną odmowę wiarygodności zeznań powódki w takim zakresie, w jakim wskazywała ona, że otrzymała od wychowawcy informację, że złożony przez nią wniosek nie został jeszcze rozpatrzony a 2-3 dni później, że taka prośba w ogólnie nie dotarła;
 - c. bezzasadną odmowę wiarygodności zeznań powódki w takim zakresie, w jakim wskazywała ona, że przekazała Oddziałowej wniosek o dietę bezmięsną;
 - d. bezkrytyczne oparcie się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych na zeznaniach świadków J. N., R. K. i R. K.;
2. w konsekwencji powyższego pełn. powódki zarzucił Sądowi I Instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na bezzasadnym uznaniu, wbrew zgromadzonemu w przedmiotowej

sprawie materiałowi dowodowemu, iż powódka nie wykazała, że kierowała do Dyrekcji Zakładu Karnego nr 1 w Ł. próśb o przyznanie diety bezmięsnej oraz że zachowanie personelu Zakładu Karnego nr 1 w Ł. naruszało jej prawa;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych powódki o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków zmierzających do udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy tj. warunków związanych z dostępem i możliwością z korzystania z urządzeń telefonicznych, okoliczności związanych z przestrzeganiem prawa skazanej do odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz warunków higieny oraz otrzymywania o odpowiedniej wartości odżywczej posiłków z uwzględnieniem wymogów religijnych i kulturowych, oraz zaniechania podejmowania przez Sąd I instancji działań zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które były sporne, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy oraz uniemożliwiło stronie powodowej realizację konstytucyjnie zagwarantowanego prawa do sądu tj. art. 45 Konstytucji RP;

4. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 258 k.p.c. poprzez uznanie, że sposób wykonywania przysługującej osadzonej uprawnień, wartość odżywcza posiłków nie należy do faktów, tylko do oceny świadków;

5. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c., polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób, który powoduje, że wyrok ten nie podlega w istocie kontroli instancyjnej, a to na skutek braku należytego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie ustaleń faktycznych i dowodów na podstawie, których Sąd dokonał ustaleń, a także nie wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z jakich przyczyn Sąd I instancji przyczyn dla których Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powódki, przyjmując za podstawę orzekania zeznania świadków strony pozwanej, a ponadto nie wskazanie w sposób wystarczający na jakiej podstawie Sąd oddalił wnioski dowodowe złożone przez stronę powodową;

6. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 24 k.c. i art. 448 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nieuznanie, iż w okolicznościach sprawy wobec powódki naruszono jej dobra osobiste w postaci prawa do godnego odbywania kary pozbawienia wolności.

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 24 k.c. i art. 448 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nieuznanie, iż w okolicznościach sprawy wobec powódki naruszono jej dobra osobiste w postaci prawa do godnego odbywania kary pozbawienia wolności.

Powołując się na powyższe apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości;
2. zasądzenie od pozwanego Zakładu Karnego nr 1 w Ł. na rzecz powódki K. S. kosztów procesu;
3. przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W uzasadnieniu apelacji pełn. powódki wskazał m.in, że powódka po przetransportowaniu do Zakładu Karnego nr 1 w Ł. zgłosiła lekarzowi, że chce dietę wegetariańską, ale lekarz odpowiedział, że nie jest to dieta przepisana przez lekarza. Podniósł, że powódka zgłaszała prośby, że chce dietę wegetariańską, ale przez czas pobytu w ZK w Ł. otrzymywała dietę mięsną. P.. powódki wskazał, że mimo negatywnej odpowiedzi od lekarza powódka postanowiła złożyć pisemny wniosek o przyznanie diety bezmięsnej, zaznaczył, że pomimo informacji, że Dyrektor Zakładu Karnego nie otrzymał takiego wniosku, w Zakładzie Karnym nie prowadzono żadnego postępowania wyjaśniającego.

Ponadto pełn. apelującej podniósł, że powódka chciała skorzystać z telefonu o konkretnej godzinie, aby zadzwonić do siostry. Zawsze bowiem o godzinie 11 lub o godzinie 16 siostra powódki była dostępna pod telefonem stacjonarnym w budce telefonicznej. Tylko w tych godzinach istniała możliwość kontaktu z członkiem rodziny, gdyż siostra powódki ma małe dziecko i sparaliżowaną matkę, której nie mogła pozostawić bez opieki.

P.. powódki zarzucił Sądowi I Instancji, że bezzasadnie uznał, iż twierdzenia w tym zakresie nie zostały dostatecznie udowodnione. W konsekwencji zdaniem apelującej Sąd oparł się w swoich ustaleniach wyłącznie na zeznaniach świadków strony pozwanej, naruszając tym samym art. 233 §1 k.p.c. Argumentował, że Sąd I instancji dokonał analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy i niekonsekwentny, co doprowadziło w rezultacie do niewłaściwej oceny stanu faktycznego a tym samym miało wpływ na wydane przez Sąd rozstrzygnięcie. Podniósł, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 stycznia 2014 r. Sąd nie wskazał przyczyn dla których, mimo przedstawionych mu dowodów w postaci zeznań powódki, odmówił im wiarygodności i mocy dowodowej i na tej podstawie uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie w części. Nadto argumentował, że w żadnym fragmencie uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie znajduje się precyzyjne wyjaśnienie przyczyn, dla których doszło do oddalenia dowodu w postaci zeznań wymienionych świadków. Sąd, zdaniem skarżącego, jedynie lakonicznie wskazał, dlaczego wydał taką a nie inną decyzję procesową, w ocenie pełn. powódki nie można uznać, że dowody te zostały zgłoszone po terminie jako że pełn. powódki wnosił o dodatkowy termin celem złożenia wniosków dowodowych. P.. apelującej zarzucił Sądowi I Instancji, że sporządził uzasadnienie skarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający poddanie go kontroli instancyjnej, z uwagi na zaniechanie precyzyjnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy, koncentrując się jedynie na zeznaniach złożonych przez funkcjonariuszy służby więziennej, podnosił, że Sąd bezpodstawnie zaniechał również ustalenia czy rzeczywiście powódka (jak konsekwentnie zaprzeczała) nie składała pisemnych próśb do Dyrekcji Zakładu Karnego o przyznanie diety bezmięsnej.

Powołując się na przywołaną wyżej argumentację peł. powódki wskazał, że w jego ocenie zaistniały przesłanki z art. 24 k.c. i 448 k.c., oraz art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r., nr 38, poz. 167 i 169) oraz art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, w konsekwencji art. 40, 41 ust. 4 i art. 47 Konstytucji które uzasadniałyby w uwzględnienie wniesionego powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest niezasadna.

Ponowna ocena sprawy, dokonana przez Sąd Odwoławczy, w szczególności pod kątem zgłoszonych zarzutów apelacji dotyczących merytorycznego rozstrzygnięcia, dowiodła ich niesłuszności. W ocenie Sądu Okręgowego, zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu i jako takie powinno się ostać.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe rozważania prawne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Prawidłowo Sąd I Instancji wskazał na podstawę prawną roszczenia powódki. Bezsprzecznie bowiem żądanie powódki należało traktować jako żądanie zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci prawa do godnego odbywania kary pozbawienia wolności, którego podstawą prawną są przepisy art. 24 k.c. i art. 448 k.c. Nie można także budzić wątpliwości, że wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych obowiązków demokratycznego państwa prawnego, wynikającym z norm prawa międzynarodowego. Zgodnie bowiem z art. 10 ust. 1 międzynarodowego paktu praw osobistych i publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r., nr 38, poz. 167 i 169) oraz art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka każda osoba pozbawiona wolności musi być traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Zasady powyższe zostały recypowane do polskiego porządku prawnego i wyrażone w art. 40, 41 ust. 4 i art. 47 Konstytucji (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.02.2007 r., V CSK 431/06, OSNC/2008 /1/13 oraz w wyroku z dnia 2.10.2007 r., II CSK 269/07, OSNC- (...)). Prawo do godnego odbywania kary pozbawienia wolności niewątpliwie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych podlegających ochronie. Działania naruszające te dobra mogą zatem rodzić odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 24 k.c. i art. 448 k.c.

Zasadnie Sąd I Instancji ustalił, że brak jest jakiegokolwiek dowodu wykazującego, że zostało naruszone jakiegokolwiek jej dobro osobiste na skutek bezprawnego działania pozwanego.

Przyczyn naruszenia dobra osobistego powódka upatrywała w dwu aspektach.

Po pierwsze twierdziła, że pomimo zgłaszanego zapotrzebowania podyktowanego względami religijnymi czy kulturowymi, Dyrektor Zakładu Karnego nie przyznał jej diety jarskiej. Zdaniem Sądu Okręgowego zeznania te są o tyle niewiarygodne, że gdyby rzeczywiście taki wniosek powódki wpłynął to Administracja Zakładu Karnego nie miałaby żadnych problemów z jego uwzględnieniem, w okresie pobytu powódki w pozwanej placówce dwunastu osadzonych korzystało z takiego wyżywienia, dla kuchni w Zakładzie Karnym nie byłoby żadnym problemem przygotowywanie dodatkowego posiłku jarskiego. Trzeba też zauważyć, że żadne skargi na brak takiego wyżywienia nie zostały przez pozwanego odnotowane, zarzut, że Sąd I Instancji nie zweryfikował tych zeznań funkcjonariuszy Zakładu Karnego jest o tyle bezzasadny, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego pełn. powódki nie wnosił o weryfikację tych zeznań w szczególności poprzez zażądanie książki zastrzeżeń.

Po drugie powódka wskazywała, że miała trudności w korzystaniu z telefonu w godzinach, które ustalała ze swoją siostrą. Podniosła, że siostra z uwagi na opiekę nad małym dzieckiem i chorą matką mogła tylko w ustalonych godzinach oczekiwać na połączenie w budce telefonicznej. Odnosząc się do tego argumentu należy podnieść, że niewątpliwie osadzenie w Zakładzie Karnym wiąże się z szeregiem niedogodności w tym także związanych z kontaktami z najbliższymi, powódka odbywała jednak karę pozbawienia wolności w Zakładzie typu zamkniętego i musiała się z tymi niedogodnościami pogodzić. Funkcjonariusze pełniący służbę na terenie Zakładu Karnego mają liczne obowiązki i nie są w stanie za każdym razem spełnić oczekiwań powódki, pogodzenie się z tym faktem jest niczym innym jak elementem orzeczonej wobec powódki kary 5 lat pozbawienia wolności.

Odnosnie zarzutu apelacji bezzasadnego oddalenia przez Sąd I Instancji wniosków dowodowych powódki należy wskazać, że prawidłowo Sąd Rejonowy uznał te wnioski jako zgłoszone po terminie. Zarządzenie w którym pełn. powódki został zobowiązany do wskazania w terminie 14 wnioskowanych świadków oraz wskazania szczegółowej tezy dowodowej dla nich a nadto do wskazania aktualnych miejsc pobytu świadków zostało wydane w dniu 26 sierpnia 2013 roku z zastrzeżeniem rygору oddalenia wniosku o ich przesłuchanie. Bezsprzecznie w określonym terminie stosowne pismo nie zostało przez stronę powodową złożone, wprawdzie w piśmie z dnia 10 września 2013 roku pełn. powódki złożył wniosek o przedłużenie terminu ale z akt nie wynika aby ów termin został mu przedłużony. Podnoszona w piśmie okoliczność, że pełn. powódki ma trudności z kontaktem z powódką jest bez znaczenia przy ocenie wykonania przez stronę powodową nałożonego przez Sąd obowiązku. Powódka wnosząc pozew i następnie uzyskując (na swój wniosek) pomoc prawną z urzędu winna wykazać się należyłą dbałością i zadbać o kontakt ze swoim pełnomocnikiem, powódka opuściła już wówczas Zakład Karny i bez problemu mogła porozumiewać się ze swoim pełnomocnikiem, mogła także uczestniczyć w rozprawie w dniu 26 sierpnia 2013 roku. W tym stanie rzeczy należy uznać, że powódka nie sprostała obowiązkowi nałożonemu na nią na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2013 roku. Odnosnie zarzutów apelacji należy jeszcze krótko wskazać, że Sąd nie odpowiada za wynik postępowania dowodowego. To strony mają przez swoje aktywne działanie, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom udowadniać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Aktualnie rzeczą Sądu jest jedynie kontrolowanie czy strony prawidłowo wypełniają swoje kontrydiktoryjne obowiązki.

Podsumowując dokonaną przez Sąd Okręgowy kontrolę zaskarżonego wyroku w aspekcie stawianych mu zarzutów naruszenia prawa, należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w procesie subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod przepis prawa, nie dopuścił się również uchybień procesowych.

W tym stanie rzeczy wobec braku uzasadnionych zarzutów apelacyjnych i nie wystąpienia podstaw, które Sąd winien brać pod uwagę z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.

Powódka reprezentowana była przez pełnomocnika z urzędu. P. z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej, oświadczył przy tym, iż koszty te nie zostały pokryte. Sąd ustalił wysokość należnego pełnomocnikowi

powódki wynagrodzenia na kwotę 73,80 zł w tym 23% VAT. W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powódki Sąd orzekł w oparciu o §11 pkt. 25 i §13 ust.1 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie bowiem ze znowelizowanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości 27.10.2005 roku (Dz. U nr 219 pełn. poz. 1872) w sprawach w których występuje pełn. z urzędu Sąd podwyższa o podatek VAT wedle stawki obowiązującej w dniu orzekania. (§2 ust 3).

Zgodnie zaś z art. 122 §1 k.p.c. oraz §19 i 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w części w której proces wygrała strona reprezentowana przez adwokata z urzędu Sąd zasądza koszt wynagrodzenia adwokata z urzędu od strony przegrywającej proces na rzecz strony wygrywającej, reprezentowanej przez pełnomocnika z urzędu. Adwokat ma wówczas prawo, z wyłączeniem strony, ściągnąć sumę należną mu tytułem wynagrodzenia z kosztów zasądzonych na rzecz tej strony od przeciwnika. Dopiero gdyby prowadzona w tym przedmiocie przez adwokata egzekucja okaże się bezskuteczna, Sąd winien przyznać adwokatowi koszty nieopłaconej pomocy prawnej od Skarbu Państwa. Wobec powyższego, mając na uwadze oddalenie apelacji, wynagrodzenie należało przyznać na rzecz pełnomocnika z urzędu od Skarbu Państwa.